

udover Grundlovens Aand og Mening, det have vi længe været, og det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds kan ikke vente at faae baade i Bøse og i Sæt. Det ærede Medlem kan dog ikke vente efter at have faaet den Regjering, han vil have, nemlig en Regjering for Mindretallet, at faa denne Regjering skulde foreskrive Thingets Flertal Arbejdsplanen. Nei, saa ere vi nødte til at holde os til Grundlovsparagrafernes enkelte Meninger, uanset, hvad der maa være den til Grund liggende Mening for det samlede Hele, og saa kan man ikke komme bort fra, at det er Thinget selv, som fastsætter sin Arbejdsplan. Det hedder udtrykkelig i Grundlovens § 66, at Folkethinget fastsætter selv sin Forretningsorden og fastsætter de nærmere Bestemmelser, som vedkomme Forretningsgangen, altsaa ogsaa Arbejdsplanen. Det kan man ikke komme fra, og man kan ikke komme fra, at Thingets Initiativ og de enkelte Medlemmers Initiativ er lige saa godt som Regjeringens. Naar man tager den enkelte Paragraf uden alt Sammenhæng med den til Grund liggende Mening, kan man ikke komme bort fra, at det er vor Ret at indbringe Love, affurat ligesaa fuldt som Regjeringens. Men saaledes gaar det, naar man river den enkelte Paragraf ud af sin Sammenhæng, og det ærede Medlem og hans Meningsstæller have jo længe levet paa enkelte Paragrafer og ganske særlig paa enkelt Paragraf. (Afbrudelse). Ja, de have endog levet paa en Misforstaaelse af en enkelt Paragraf, men ialtfald have de foregivet at leve paa enkelte Paragrafer, og de have ikke levet paa den til Grund liggende Tanke, som giver Paragraferne deres Sammenhæng. Jeg skal forøvrigt ikke komme dybere ind derpaa.

Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Kimestad) skal jeg sige, at ved 1ste Behandling sagde han, at, forsaavidt Forslaget indeholdt noget Nyt, duede det ikke, og det Gamle i det var ikke Nyt. Idag siger han, at der dog er kommet noget Godt derind, men at det Gode, der var kommet derind, var han Fader til. Derfom jeg maatte give det ærede Medlem et Raad, saa skulde det være det, at han ikke oftere skulde bære sig ad, som han har baaret sig ad idag; det er ikke psykologisk klogt. Det ærede Medlem burde i al Stilhed have glædet sig over, at han havde faaet sine Tanker ind i Lovforslaget, og at han har faaet Flertallet til at gaa ifit Grunde, og han skulde ikke have sagt et Menneffe et eneste Ord derom. Alle have vi jo ligejom i gamle Valles Tid Seil, og om end der er Forskjel paa os,

forfængelige ere vi Alle, Nogle ere det i højere, Andre i mindre Grad, men det tvivler vel det ærede Medlem ikke om, at ogsaa Flertallet har sin Forfængelighed, og naar det skal høre det ærede Medlem fremhæve, naar det har taget en af hans Tanker, at det er hans Tanke, man har benyttet, saa kan jo Resultatet deraf let blive, at næste Gang siger man: Nei, nu skulle vi nok tage os iagt for at gaa den Vej, thi det ville vi ikke høre tiere, at Alt, hvad der duer Noget i, hvad vi gjøre, have vi faaet af det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at denne Fremgangsmaade, psykologisk set, er særlig vel istykket til at faae Flertallet til at acceptere de udmærkede Tanker, som det ærede Medlem har. Og det er jo ikke alene Tankerne, det gjælder, men ogsaa selve Formen, hvori de ere udførte, skal være det ærede Medlems. De vigtigste Bestemmelser har han ikke alene givet Tanken til, men endog ført i Pennen. Ganske vist er der blevet Noget tilbage, som ikke er fra ham, men det duer saa heller ikke Noget. Havde nu det ærede Medlem beholdt sin Glæde over, at det var gaaet saaledes til, ganske for sig selv, kunde han have været nogenlunde vis paa, at ved næste Behandling vilde hele Resten af det, som ikke duer noget, være blevet ordnet efter hans Tanker, og Alt vilde saaledes være gaaet, som han ønskede det. Det er derfor det Raad, som jeg kunde ønske at give det ærede Medlem — jeg kan selvfølgelig ikke forlange, at han skal følge det — at han en anden Gang holder sin Glæde ganske for sig selv, saa vil Alt gaa efter Ønske.

Det er nærmest Vædringsforslagene under Nr. 43 og 41, som jeg agter at udtale mig med nogle Bemærkninger om, altsaa om Valgretten og om Hartkornsskatterne. Jeg kan ikke negte, at jeg i Begyndelsen blev noget overrasket ved at se den Tilslutning, som mine Tanker tilsyneladende have faaet — det kan jeg ikke beholde for mig selv som en Hemmelighed — om, at Statskassen skulde kunne træde hjælpende til ligeoverfor Kommunerne. Det er nemlig en Tanke, som jeg har udtalt allerede for flere Aar tilbage; ja, jeg udtalte endog, at man maaske burde se at blive samtlige Hartkornsskatter ledig. Jeg har hidtil staaet omtrent ene med disse Betragtninger, men jeg saae allerede for nogen Tid siden, da vi fik Betyrkingen fra Landsthinget om Stattelovene, at Landsthinget var ved at komme ind paa den samme Tanke, at Staten skulde til at hjælpe Kommunerne. Jeg tænkte: Ja, det er vel en Bemærkning i Forbigaaende, men den høitærede Finanzminister vendte tilbage til samme Tanke, at